

3) Společné tajemství

„Poslední den koňských prázdnin,“ zívł a protáhl se princ Pavel, když denní světlo zaplavilo ložnici mladých rytířů. „Já nevím jak vy, pánové, ale já už mám bleskových koní po krk. Dneska hodlám lenořit, jíst, pít a odpočívat, abych byl fit, až nás zítra sir Michael protáhne tréninkem.“

„Výborně,“ zamnul si ruce princ Bonifác, „o to větší šanci budu mít já.“

Janek už dávno v posteli nebyl, protože k práci u koní vstával mnohem dřív než ostatní rytíři. Rostislav za ním obvykle dorazil hned po snídani. Projížďky na koních s kamarádem ho docela bavily.

„Půjdeme na louku nad jezerem?“ zeptal si při obědě Rostislav.

„I kdyby se tam neukázalo ani kopyto, aspoň se projdeme. Dneska je krásně,“ mezi dvěma sousty odpověděl Janek.

„Když myslíš,“ přikývl bez valného nadšení kamarád.

Cestou na louku se potkali se sirem Michaelem. „Ani tam nechod'te,“ doporučil jim, „Bonifác očesal všechna jablka a nalákal koně do malé ohrady, kde se je snažil zavřít. To byla mela!“

„Podařilo se mu nějakého chytit?“

„Ale kdepak. Koně rozdupali všechna jablka na kaši a pak zmizeli jak pára nad hrncem.“

„Škoda. Kdyby se naše stáje mohly pochlubit, že mají bleskového oře, to by bylo slávy,“ povzdechl Rostislav.

„No, letos už jsme příležitost promeškali. Nebeská jablka jsou fuč a koně se objeví nejdřív za rok,“ povzdechl si učitel a zamířil ke škole. Kluci chvíli zvažovali, zda dojít až na louku, ale než se rozmysleli, byli u jezera.

„Podívám se, jestli tam Bonifác nějaké jablko nezapomněl,“ vyšplhal Janek na největší jabloň a začal se rozhlížet.

„Hele, támhle jedno zůstalo,“ ukazoval mu Rostislav a po chvíli našli ještě další tři zapomenuté plody.

Janek slezl dolů a do jednoho se zakousl. Vtom se od zvlněné hladiny jezera odrazil paprsek a před mladými rytíři stáli dva bleskoví koně. Janek jednomu z nich nabídl nakousané jablko. Jeho přítel vzal druhé a rovněž natáhl dlaň. Koníci potřásali hlavami a báli se přiblížit.

„Bojí se, že tu na ně číhá další past nebo provazy,“ odepnul si Rostislav plášť, který povlával ve větru, aby koně viděli, že pod ním nic neskrývá. Janek měl jen prostý přepásaný kabátec, který mu věnovali ve škole. Konečně se zvířata nechala přivábit vůní zralých jablek. Jemnými pysky shrábla jablka a začala očichávat oba rytíře, kde mají další ovoce. Janek se osmělil a pohladil koně po nose. Na čele v hebké hnědé srsti zářil bílý znak připomínající blesk. Koním se podařilo vyloudit i druhé jablko.

Vtom se kolem nich prudce ochladilo a koně se začaly třást. Rostislav hbitě sebral odhozený plášť a přikryl koňský hřbet. Janek svlékl kabátec a použil ho stejným způsobem. Jenomže hrubá nevelká látka nemohla koně nijak zvlášť zahřát. Nyní se začal zimou třást Janek. Kůň se hlavou dotkl jeho dlaně, jako by se dožadoval dalšího jablka.

„Je mi líto, tohle bylo poslední,“ hladil ho Janek a přitiskl se k němu. „Cože? Chceš, abych se na tobě projel?“ zeptal se najednou nahlas a Rostislav se překvapeně ohlédl. „Jmenuješ se Sluneční vítr?“ rozzářil se Janek a kývl na kamaráda, aby mu pomohl na koňský hřbet. Rostislav s trochou závisti sledoval, jak se vesnický kluk bez sedla projíždí na bleskovém oři. Vždyť ani nemá urozený původ. Proč si kůň vybral právě jeho?“

Janek se obloukem vrátil ke kamarádovi a sklouzl dolů. Popleskal koně a oba bleskoví oři náhle zmizeli.

„Páni! Tohle nám nikdo nebude věřit,“ zářil Rostislav, ačkoliv on sám se na koni neprojel.

Janek si oblékl kabátec a podal kamarádovi jeho plášť. Posadil se do trávy a počkal, až se přítel uvelebí vedle něj.

„Ten můj se jmenoval Sluneční vítr a tvojí kobylce prý říkají Divoká bouře.“

„Ty jsi mu rozuměl?“

„Zezačátku ani moc ne, ale potom při jízdě mi sdělil spoustu věcí.“

„Proč zrovna tobě? Já jsem přece urozenější.“

„Protože nejde o urozený původ, ale o rytířské srdce. To je pro ně důležité.“

„A proč u tebe Sluneční vítr nezůstal?“

„Protože ho v případě potřeby můžu kdykoliv zavolat. Akorát prý se nemám vychloubat. Podívej,“ natáhl Janek ruku a ukázal dlaň, v níž se čáry spojily do tvaru blesku. „Když se dotknu dlaně a v duchu poprosím Sluneční vítr, aby se objevil, smím ho osedlat a jet s ním do boje proti zlým silám.“

„Ty se máš,“ smutně vzdychl Rostislav.

„Ukaž,“ otočil Janek přítelovu ruku dlaní vzhůru. „Vždyť máš taky znamení!“

Rostislav nevěřícně zíral na kresbu blesku. Vtom do jeho mysli pronikl nezřetelný vzdálený hlas: „Až budeš potřebovat, smíš mě zavolat.“

„Páni! Slyšel jsem Divokou bouři. Mám taky bleskového koně,“ skoro mu samým štěstím vyhrkly z očí slzy.

„Paráda,“ zdvihl Janek palec na znamení úspěchu.

„Kluci budou čumět,“ zakřenil se na něj Rostislav.

„Nebudou,“ zavtěl hlavou Janek.

„Proč ne?“

„Nevzpomínáš si? Nemáme se vytahovat.“

„To jim jako nic neřekneme? A proč?“ nechápal Rostislav.

„Byli by smutní, že neuspěli, a přestali by s námi kamarádit.“

„Hm, na tom asi něco je.“

„Setkání se Slunečním větrem a Divokou bouří bude naše největší tajemství. Přísahěj, že dokud z nás nebudou opravdoví rytíři, nikomu ho neprozradíš.“

„Přísahám,“ slavnostně zvedl ruku Rostislav.

„Taky přísahám,“ napodobil ho Janek a oba přátelé na sebe spiklenecky mrkli.

© *Ilka Pacovská (2016)*